

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 310/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. Š., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., V., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko B., č. IX/256/918-3136/04/316-r z 3. januára 2005, a základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. Š. Š., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., V., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko B. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), č. IX/256/918-3136/04/316-r z 3. januára 2005, a základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na základe daňovej kontroly vykonanej Daňovým úradom vo V. (ďalej len „daňový úrad“) bol sťažovateľovi doručený dodatočný platobný výmer č. 681/230/30283/04/Zól z 9. septembra 2004, ktorým mu bol vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2000 v sume 149 175 Sk. Sťažovateľ vyslovil názor, že daňový úrad od 19. decembra 2001, keď bolo konanie začaté, porušil § 15 ods. 9 a § 30a ods. 7 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), o čom podľa jeho vyjadrenia svedčí upovedomenie o vybavení sťažnosti zo 16. augusta 2004. Podľa názoru sťažovateľa daňový úrad porušil aj § 30 ods. 7 citovaného zákona, a to tým, že v odôvodnení dodatočného platobného výmeru neuviedol, ako sa vysporiadal s jeho námietkami k vykonaným dôkazom, ako aj jeho návrhmi na vykonanie dôkazov. Podľa jeho vyjadrenia proti tomuto dodatočnému platobnému výmeru podal jeho daňový poradca Ing. J. F. odvolanie, a to na základe splnomocnenia z 15. októbra 2004.

Keďže podľa názoru sťažovateľa pracovníci daňovej správy nepostupovali v danom prípade v súlade so zákonom, pričom, ako uviedol, nerozhodli o spomínanom odvolaní v zákonnej lehote, podal verejnému ochrancovi práv sťažnosť na prieťahy v konaní. Až na základe jeho odpovede sa dozvedel, že daňové riaditeľstvo ešte 14. januára 2005 doručilo jeho daňovému poradcovi rozhodnutie o odvolaní č. IX/256/918-3136/04/316-r z 3. januára 2005. Na základe toho požiadal svojho daňového poradcu o urýchlené zaslanie tohto rozhodnutia, ktoré mu bolo doručené 21. novembra 2005. Sťažovateľ sa domnieva, že daňové riaditeľstvo porušilo § 48 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov, pretože podľa jeho názoru sa nezaoberalo všetkými námietkami jeho daňového poradcu obsiahnutými v odvolaní.

Na základe týchto skutočností sa sťažovateľ obrátil na svojho právneho zástupcu JUDr. J. V., ktorý proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva z 3. januára 2005 podal žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti. Sťažovateľ uviedol, že pri podaní žaloby jeho právny zástupca argumentoval tým, že lehota na jej podanie je zachovaná, keďže rozhodnutie daňového riaditeľstva mu bolo prostredníctvom daňového poradcu doručené 21. novembra 2005. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval § 17 ods. 5 zákona o správe daní

a poplatkov, podľa ktorého malo byť rozhodnutie daňového riaditeľstva doručené nielen jeho daňovému poradcovi, ale aj jemu osobne, keďže v predmetnom konaní mal niečo osobne vykonať, čo si vysvetlil tak, že mu bola uložená povinnosť zaplatiť rozdiel dane v sume 148 544 Sk.

Z obsahu sťažnosti je ďalej zrejmé, že o žalobe o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu rozhodol Krajský súd v B. (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 23 S 269/2005-22 z 24. februára 2006 tak, že konanie zastavil. Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že jeho tvrdenia týkajúce sa doručenia rozhodnutia daňového riaditeľstva sú účelové, rovnako ako aj jeho tvrdenie, že daným rozhodnutím mu bola v konaní uložená povinnosť niečo vykonať. Sťažovateľ vyslovil názor, že porušením jeho základných práv namietaných v žalobe sa pri zastavení konania krajský súd nezaoberal, pričom v tejto súvislosti dodal, že proti uzneseniu krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006 tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil. Podľa vyjadrenia sťažovateľa sa ani najvyšší súd nezaoberal tým, či napadnutým rozhodnutím nedošlo náhodou k porušeniu jeho základných práv.

Okrem uvedeného dodáva: „Daňový poradca bol splnomocnený konať iba do právoplatnosti rozhodnutia. Nebol oprávnený podať na súd podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia... sťažovateľ je toho názoru, že orgány správcu dane boli voči sťažovateľovi zaujaté a úmyselne zabezpečili aby sťažovateľ zmeškal lehotu na podanie žaloby na súd na preskúmanie zákonnosti ich rozhodnutia.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že najvyšší súd uznesením (ktoré nazval rozsudkom) sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006 porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a že daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. IX/256/918-3136/04/316-r z 3. januára 2005 porušilo čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, aby namietané rozhodnutia zrušil a vec vrátil uvedeným orgánom na ďalšie konanie a aby najvyšší súd zaviazal zaplatiť mu náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľ zároveň žiadal o nezverejňovanie svojich údajov pri publikovaní rozhodnutí ústavného súdu v danej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 13 ods. 1 písm. c) ústavy rozhodnutím daňového riaditeľstva č. IX/256/918-3136/04/316-r z 3. januára 2005, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to

tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd zistil, že v namietanej veci sťažovateľ podal všeobecnému (krajskému) súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti namietaného rozhodnutia daňového riaditeľstva, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 S 269/2005-22 z 24. februára 2006 tak, že konanie zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom v rámci odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006 tak, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie namietaného rozhodnutia daňového riaditeľstva, pretože to patrilo do právomoci všeobecného (krajského) súdu rozhodujúceho v rámci správneho súdnictva (§ 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku) a zároveň preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia patrilo do právomoci odvolacieho (najvyššieho) súdu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že z ústavného hľadiska je preň podstatné a určujúce len preskúmanie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 26. augusta 2006. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 60/06).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 17 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov ak má adresát zástupcu so splnomocnením pre celé daňové konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

Podľa § 30 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov v daňovom konaní možno ukladať daňovú povinnosť alebo priznávať práva len rozhodnutím. Rozhodnutie je pre adresáta platné, len ak je riadnym spôsobom doručené alebo oznámené, ak tento alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 30 ods. 9 zákona o správe daní a poplatkov doručené rozhodnutie, proti ktorému nemožno uplatniť riadny opravný prostriedok, je právoplatné.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že po vykonaní daňovej kontroly, predmetom ktorej bola daň z príjmov fyzických osôb za rok 2000, daňový úrad doručil sťažovateľovi dodatočný platobný výmer č. 681/230/30283/04/Zól z 9. septembra 2004, ktorým mu bol vyrubený rozdiel dane v sume 149 175 Sk. Proti dodatočnému platobnému výmeru daňového úradu podal v mene sťažovateľa odvolanie jeho daňový poradca Ing. J. F., a to na základe splnomocnenia z 15. októbra 2004. O odvolaní rozhodlo daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. IX/256/918-3136/04/316-r z 3. januára 2005, ktorým napadnutý dodatočný platobný výmer potvrdilo s tým, že sťažovateľovi uložilo povinnosť zaplatiť rozdiel dane v sume 148 544 Sk, t. j. rozdiel dane znížený o 631 Sk. Rozhodnutie daňového riaditeľstva bolo daňovému poradcovi sťažovateľa doručené 14. januára 2005.

Sťažovateľ podal 15. decembra 2005 prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti. O žalobe rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 S 269/2005-22 z 24. februára 2006 tak, že konanie zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Po oboznámení sa s tvrdeniami žalobcu v žalobe, s vyjadrením žalovaného k žalobe a so správnym spisom žalovaného, súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky konania, najmä, že žaloba bola podaná oneskorene. Zástupcovi žalobcu v daňovom konaní Ing. F. bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného doručené dňa 14. 01. 2005. Lehota na podanie žaloby žalobcovi uplynula 14. 03. 2005.

Tvrdenie žalobcu, že žaloba je podaná včas, pretože žalovaný pochybil tým, že nedoručil napadnuté rozhodnutie aj žalobcovi, ale len jeho splnomocnenému zástupcovi je účelové rovnako tak aj jeho tvrdenie, že rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bola uložená jemu osobne povinnosť niečo vykonať, t. j. zaplatiť rozdiel dane. Rozhodnutím Daňového úradu V. správca dane určil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb a nebola mu uložená povinnosť v daňovom konaní osobne niečo vykonať. Žalovaný toto rozhodnutie potvrdil, pretože správca dane postupoval v súlade so zákonom č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov. Na základe uvedených skutočností a zákonných ustanovení súd rozhodol tak, že konanie zastavil z dôvodu, že žalobca podal žalobu oneskorene, keďže tunajšiemu súdu bola doručená dňa 15. 12. 2005 a splnomocnenému zástupcovi žalobcu v daňovom konaní bolo rozhodnutie žalovaného doručené dňa 14. 01. 2005.“

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 17. marca 2006 odvolanie, v ktorom dôvodil tým, že krajský súd sa nezaoberal žalobou v plnom rozsahu, keď neskúmal dodržanie lehoty aj podľa ústavy. Sťažovateľ v odvolaní argumentoval aj tým, že lehota na podanie žaloby bola zachovaná, keďže rozhodnutie daňového riaditeľstva mu bolo prostredníctvom jeho daňového poradcu doručené až 21. novembra 2005. Zároveň uviedol, že daňové riaditeľstvo napadnutým rozhodnutím porušilo „základné práva a slobody žalobcu zaručené v článku 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, keď mu uložil povinnosť v rozpore so zákonmi Slovenskej republiky. Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, ktoré sú nepremlčateľné“. Okrem toho sťažovateľ tvrdil, že dodatočný platobný výmer daňového úradu a rozhodnutie daňového riaditeľstva boli výsledkom protiprávneho konania, na ktorom podľa jeho názoru participoval aj jeho daňový poradca tým, že ako splnomocnený zástupca mu neoznámil doručenie rozhodnutia daňového riaditeľstva, ako aj tým, že k tomuto rozhodnutiu nezaujal žiadne stanovisko. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Sž-o-KS 46/2006 z 25. augusta 2006 tak, že uznesenie krajského súdu potvrdil a nepriznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

V namietanom uznesení najvyšší súd v úvode uviedol stručný obsah napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj sťažovateľove námietky obsiahnuté v jeho odvolaní.

V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd konštatoval: „Z podkladov administratívneho spisu nesporne vyplýva, že žalobca mal v daňovom konaní zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, z dôvodu ktorého žalovaný postupoval v súlade s § 17 ods. 5 veta prvá zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, keď rozhodnutie doručoval len tomuto zástupcovi... v predmetnej veci bola aplikácia § 17 ods. 5 veta druhá citovaného zákona vylúčená z dôvodu nesplnenia podmienok pre tento postup. Podmienky pre postup podľa tohto ustanovenia sú splnené vtedy, ak má účastník v rámci daňového konania niečo osobne vykonať. A o takúto procesnú situáciu v preskúmvanej veci nešlo. Lehota na podanie žaloby začína plynúť účastníkovi od doručenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu jeho zástupcovi s plnomocenstvom pre celé konanie. Skutočnosť, kedy splnomocnený zástupca účastníkovi už doručené rozhodnutie odovzdal, pri posudzovaní včasnosti podania žaloby nemožno zohľadniť. Námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu sú podľa názoru odvolacieho súdu skutkovo i právne bezvýznamné a nedôvodné.“ Na základe uvedených skutočností najvyšší súd prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 167/07, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, III. ÚS 12/07).

V rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy judikoval, že v prípade, keď sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie, ale predovšetkým s prihliadnutím na jeho obsahovú stránku) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmavania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy. Základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 2 ústavy preto zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen formálne znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania. Postup súdu, v ktorom zanedbal niektorý z týchto prvkov, zakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (obdobne II. ÚS 50/01).

Podstatou sťažovateľovej námietky bolo tvrdenie, že najvyšší súd nemal potvrdiť uznesenie krajského súdu, ktorý zastavil konanie o žalobe o preskúmanie rozhodnutia daňového riaditeľstva z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene. Podľa názoru sťažovateľa mal najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušiť, aby v novom konaní došlo k preskúmaniu rozhodnutia správneho orgánu, pretože podľa jeho mienky sa toto rozhodnutie dotýkalo základných práv a slobôd. Tým podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, keďže preskúmanie napadnutého rozhodnutia daňového riaditeľstva bolo vyňaté z prieskumnej právomoci všeobecného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že je nespochybniteľné, že sťažovateľ mal v daňovom konaní splnomocneného zástupcu pre celé konanie, a to na základe splnomocnenia vystaveného

daňovému poradcovi Ing. J. F. z 15. októbra 2004. Táto skutočnosť vyplýva aj z jeho vyjadrenia obsiahnutého v ústavnej sťažnosti, podľa ktorého: „Daňový poradca bol splnomocnený konať iba do právoplatnosti rozhodnutia. Nebol oprávnený podať na súd podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia.“

Vzhľadom na zistené skutočnosti, ako aj s prihliadnutím na citované ustanovenia zákona o správe daní a poplatkov ústavný súd zastáva názor, že úvahy najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne. Toto rozhodnutie zároveň nevykazuje znaky arbitrárnosti a je náležité odôvodnené. Najvyšší súd ním potvrdil prvostupňové rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu oneskoreného podania žaloby. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v namietanom prípade nedošlo k odmietnutiu preskúmania rozhodnutia správneho orgánu odvolávajúc sa na jeho obsahovú či formálnu stránku. V danom prípade toto rozhodnutie nebolo preskúmané v merite veci z dôvodu nesplnenia procesnej podmienky spočívajúcej vo včasnosti podania tohto právneho prostriedku. Ústavný súd sa zároveň stotožňuje s názormi najvyššieho súdu o doručovaní rozhodnutia v rámci daňového konania, ako aj s jeho tvrdením, že v namietanom prípade nemohlo dôjsť k naplneniu dikcie druhej vety § 17 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov, pretože sťažovateľ v danom konaní nemal nič osobne vykonať. Skutočnosť, že sťažovateľovi bola rozhodnutím daňového riaditeľstva uložená povinnosť zaplatiť rozdiel dane z príjmov fyzických osôb nemožno stotožňovať s jeho prípadnou povinnosťou osobne v daňovom konaní niečo vykonať. Na tento prípad sa aplikuje postup podľa § 30 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov. Ústavný súd k uvedenému nad rámec uvádza, že by to tak bolo, ak by napríklad sťažovateľ bol povinný v rámci dokazovania (§ 29 zákona o správe daní a poplatkov) predložiť správcovi dane rôzne podania (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.). Keďže sťažovateľovi takáto povinnosť z rozhodnutia daňového riaditeľstva nevyplývala, najvyšší súd správne konštatoval, že žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podaná 15. decembra 2005 bola vzhľadom na dátum doručenia tohto rozhodnutia splnomocnenému zástupcovi sťažovateľa v súlade s prvou vetou § 17 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov (14. január 2005), ako aj s prihliadnutím na § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podaná oneskorene.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o správe daní a poplatkov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už na predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, s prihliadnutím na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde bolo bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2007